

ÚTRAVALÓ

ÜNNEPI SZÁM

2015

Tartalom

<i>Ábrám Tibor: Ballagási ünnepi beszéd</i>	3
<i>Diákotthoni ballagás</i>	6
<i>Zákány Gabriella: Búcsúzni nehéz</i>	7
<i>Korsós Noémi: Hányféle találkozás</i>	8
<i>Lenkei Éva: Most pedig eljött a búcsú ideje</i>	9
<i>Rónyai Krisztina: Ami még kimaradt...</i>	11
<i>Gecse Angéla: Tekintetem a hegyekre emelem</i>	13
<i>Pallagi Andrea: Találjátok meg Istenben...</i>	16
<i>A díjazottak képei</i>	19

Impresszum:

Útravaló

Szerkesztőség:

Lévay József Református Gimnázium
és Diákotthon, Miskolc, Kálvin János
utca 2.

Felelős kiadó: Ábrám Tibor igazgató

Felelős szerkesztő: Barócsi Angéla

Tördelő szerkesztő: Leidgeb Ákos

Készítette: Kapitális Kft. Felelős
vezető: Kapusi József

Fotók:

Ballagási fotók: Tirpák Orsolya
(11.C), Szondi Eszter (11.D),
Vincze Krisztián (11.C)

Tablófotók: Simon Gábor,
DigiluxFotó

Ballagási ünnepi beszéd

Miskolc, 2015. május 1.

A ballagási ünnepi istentisztelet második részében három gondolattal köszöntelek benneteket kedves ballagó diákjaink. Annyi izgalom vár rátok a következő napokban, hogy rögtön elárulom, hogy melyek is lesznek ezek: a három gondolat között lesz egy tárgy, lesz egy jelenség, és lesz egy személyiségjegy.

Ezzel a bevezetővel szeretettel köszöntelek benneteket kedves ballagó diákjaink. Köszöntöm a 12.A osztályunk 28 tanulóját, és Lenkei Éva osztályfőnöküket, a 12.B osztályunk 29 tanulóját, és Rónyai Krisztina osztályfőnököt, a 12.C osztályunk 34 tanulóját, Gecse Angéla osztályfőnökükkel együtt, és a 12.D osztályunk 30 tanulóját Pallagi Andrea osztályfőnökkel egyetemben.

Mielőtt a három nagyon egyszerű gondolatom megosztanám veletek, amelyben lesz egy tárgy, egy jelenség, és egy személyiségjegy, engedjétek meg, hogy a „nagyobb család” köszöntését is tolmácsoljam számotokra: ezekben a napokban és hetekben a Kárpát-medencében 58 magyar református középiskolában ballag el körülbelül 4500-5000 tanuló. Ez az a nagyobb család, amelybe tartozunk, és amelynek szeretetteljes köszöntését, és rátok gondolatát most átadom nektek.

Amikor a nektek szóló gondolatot elmondom, akkor elsősorban titeket szólítalak meg kedves tanulók, de mindig lesz egy-egy utalás benne arra is, hogy nekünk, tanáraitoknak mi a dolgunk ezzel kapcsolatban. Keressétek, hogy mi is az összefüggés a három dolog között

A tárgy az ajtó, egyszerűen így: AJTÓ. Amely tereket választ el, amely lehet nyitva vagy bezárva, amely kinyíthat, vagy bezárulhat, amelyet ki kell nyitni, ha útra akarunk kelni, és amelyik bezárul mögöttünk, ha eltávotunk.

Talán most az emlékezetünkben leginkább a gimnázium főbejáratának ajtaja van, amelyiken keresztül elhagytuk a ballagás után az épületet. Jelképezve ezzel azt, hogy négy, öt, vagy hat év után, véget érnek a gimnáziumi évek, és a család és iskola védettségéből kiléptek, reménység szerint egyetemek és főiskolák kapui felé.

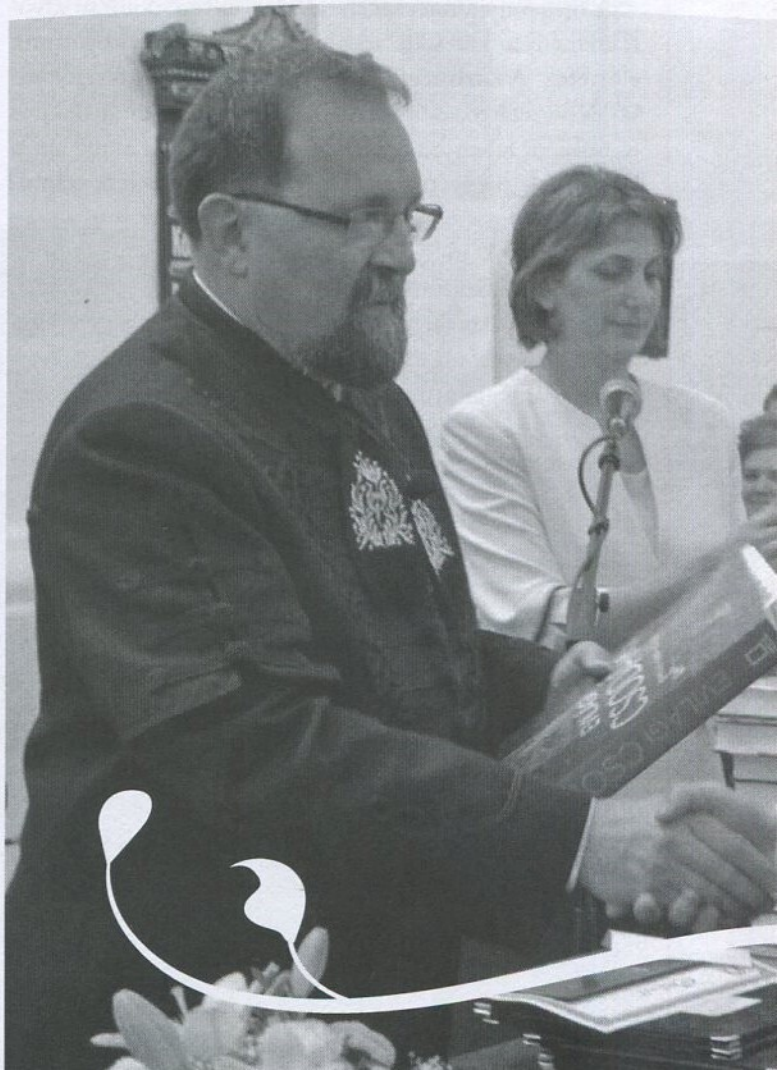
De ez az ajtó volt az, amelyen négy, öt, vagy hat évvel ezelőtt először beléptetek a Lévayba. Szüleitekkel együtt, talán kissé megilletődve, vagy megszeppenve. A kérdés az most felétek, hogyan voltatok jelen a Lévayban a két meghatározó ajtónyitás között: az első belépés, és az utolsó eltávozás között? Mit viztek magatokkal, mi van a tarisznyátokban, készek vagytok-e arra, hogy „...elmenjétek és gyümölcsöt teremjétek...”. Hogyan teltek a Lévay-s éveitek?

Mi a feladatunk nekünk, tanáraitoknak az ajtókkal kapcsolatban?

Nekünk, tanáraitoknak az a dolgunk, hogy az ajtót kinyissuk előttetek, de belépni nektek kell rajta.

Az volt a dolgunk, hogy kinyissuk a tudományok ajtaját, és nagy öröm az tanáraitoknak, hogy nagyon sokan megértettétek, hogy ide be kell lépni, hiszen ez a dolgok, hogy gyarapodjatok a tudásban. Persze, nem mindegyik feliratú ajtón egyforma lelkesedéssel léptetek be (és most hadd ne soroljam fel a tantárgyakat, várva a helyeslő visszajelzéseket), de reméljük, hogy megértettétek, hogy minden ajtón be kell lépnetek. Voltak olyan ajtók, amelyeken lelkesen és élvezettel léptetek be, sokat tartózkodtatok bent, és nagyon szép tanulmányi és egyéb verseny eredmények születtek ezekből.

A Lévay az a hely volt, ahol a tudományok mellett nagyon sok más ajtót is nyitogattunk előttetek. Nyitogattuk a hit ajtaját, szorongva azért, hogy vajon be tudtok, vagy be akartok-e lépni ezen.

„*Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, az megtartatik, ...*” mondja Jézus Krisztus a Jn 10:9-ben, és sokat imádkoztunk azért, hogy bárcsak felismernétek ezt, és bárcsak mernétek belépni ezen az ajtón.

A megannyi ünnepségen, rendezvényen, tanórán kívüli eseményen keresztül megint más ajtókat nyitogattunk előttetek. A közösségi felelősségvállalás, a nemzeti identitás és összetartozás, a kultúránk csodálatos voltának ajtóit. Sokszor lehet, hogy fárasztó és terhes volt annyi ajtón belépni, de higgyétek el, megérte, és hasznos lesz számotokra.

Bocsássátok meg, ha netán voltak olyan ajtók, amelyeken betuszoltunk benneteket, vagy ha voltak olyan ajtók, amelyeket nem nyitottunk meg, vagy nem eléggé tágra előttetek, vagy legalábbis így éreztétek.

Amikor majd utoljára kiléptek a Lévay ajtaján és az bezárul mögöttetek, akkor ne felejtsetek el, hogy a bent töltött évek alatt nagyon sok ajtó nyílt, és megnyílt előttetek.

...és azt is hozzáteszem, hogy a Lévay mögöttetek bezáruló ajtója mindig nyitva lesz előttetek, szeretettel visszavárva volt diákjait.

A folyamat, amelyről beszélni fogok, a LÁTÁS. A látás ajándéka egyik csodálatos adománya Istennek az ember számára. A látáson keresztül szerezzük a legtöbb információt a világról. Ezért nem mindegy, hogy milyen a látásunk. Ha ez a látásunk megromlik, ma már nagyon sok lehetőség van arra, hogy a fizikai látásunkon javítsunk, ha az nem tökéletes.

A fizikai-biológiai látás mellett van egy másik fontos, vagy még fontosabb: a spirituális látás, a látásmód, a szemlélet. Ez nem velünk született, nem úgy működik, hogy

kinyitom a szemem, és van, hanem ez a születésünktől kezdve alakul, formálódik, és nagyrészt 18-20 éves korra alakul ki. Mi nagyon értékes éveinkben kaptunk szüleitől lehetőséget, hogy velük közösen, együttműködve formáljuk a látásmódokat. A középiskolás évek nagyon értékesek az ember életében a látásmód kialakulásában.

Mi a dolga a tanárnak a látás kialakításában? kérdezzük sokszor mi magunktól is.

Valahol azt olvastam, hogy a jó tanár megmutatja, hogy merre nézz, de nem mondja meg, hogy mit láss.

A belső látás kialakulása, és korrekciója egy nagyon bonyolult és összetett folyamat, nem lehet egy szemüveggel megoldani, hogy jó legyen a szemléleted. De minden, ami történik velünk, általunk és körülöttünk az formálja a látásmódunkat.

Kedves Diákjaink! Olyan jó lenne azt látnunk, hogy nektek milyen a szemléletetek. Milyen értékrendi szemüvegen keresztül látjátok a világot? Vannak-e álmaitek, látomásaitok a jövőről? Mertek-e látni, olyat, amit más talán (még) nem lát? Azt kívánjuk nektek, hogy járjatok nyitott szemmel a világban, merjétek a krisztusi optikán keresztül szemlélni a világot, amely a hit látását jelenti. Legyenek álmaitek, és dolgozzatok keményen ezekért. Igyekezünk ezt is a tőlünk telhető módon, helyesen alakítani bennetek.

A személyiségjegy, amelyről beszélek, az ELKÖTELEZETTSÉG. A belső elkötelezettség, a motiváció. Ez szolgálja az életünkben az üzemanyagot a tevékenységeinkhez. Ez jelenti a belső hajtóerőt. Elárulom nektek, kedves diákjaink, hogy tanáraitokkal sokat foglalkozunk azzal, hogyan lehetne benneteket motiváltabbá tenni, megér-

tetni veletek azt, hogy a rendelkezésre álló időt hasznosabban, hatékonyabban használjátok ki a tanulásra, sportolásra, közösségi tevékenységekre, az életre felkészülésre.

Én magam is sokat foglalkozom ezzel a kérdéssel, és nemrég egy konferencián egy előadás közepette értem meg valamit ezzel kapcsolatban. Az előadásban ilyesmi mondat hangzott el: „Az motiválható jól, akinek van értékesség-tudata.” Bennem maradt ez a mondat, és most záró gondolatként ezt szeretném megerősíteni bennetek.

Értékesnek teremtett benneteket Isten az egyediségetekben és a megismételhetetlenségetekben. Értékesek vagytok Isten számára a nektek adott talentumok okán. Mindannyian hordoztok ilyen ajándékokat. És mindannyian kicsit másokat és más-más mértékben. Ez hozzátartozik az egyediségünkhöz. Sohase azt mérlegeljétek, hogy a másik mit kapott Istentől, hanem tegyetek meg mindent azért, hogy amit te kaptál egyedül, azzal tudj hűségesen és jól sáfárkodni, időről időre elmondani: másik ugyananyit szereztem vele.

Meg szeretném erősíteni benneteket, hogy értékesek vagytok szüleitek számára egyediségetekben, és ajándékokkal, és értékesek vagytok a Lévy számára egyediségetekkel és talentumaitokkal.

Köszönjük, hogy növeltétek a Lévy gazdagságát, és külön köszönöm azt, hogy sokan nem rejtettétek el talentumaitokat, hanem kiemelkedő versenyeredményekben vagy közösségi tevékenységekben kamatoztattátok azokat.

Hadd köszönjem meg osztályfőnökeitek és tanáraitok munkáját. Köszönöm nekik azt, hogy ajtókat nyitogattak előttetek és nektek, köszönöm nekik azt, hogy a tekinteteiket jó felé irányították, hogy formálták a látásmódokat, és köszönöm nekik azt, hogy erősítették bennetek az

értékesség-tudatot, sokszor saját szabadidejüket is áldozva talentumaitok fejlesztésére.

Megköszönöm a kedves szülők bizalmát, amellyel annak idején megosztották a Lévy közösségével a gyermeknevelés felelősségét és tevékenységét. Kérjük, hogy elbállagó gyermekük után is kísérik figyelemmel a Lévy életét, támogassák, amiben lehetőségük van törekvéseinket.

A négy osztály ballagási idézetével köszönök el tőletek:

12.A „Milyen szép, ha minden tengerhez, mely ránk vár, van egy folyó a számunkra.” (Alessandro Baricco)

12.B Szabadon bűn és erény közt választani, mily nagy eszme. S tudni mégis, hogy felettünk pajzsul áll Isten kegyelme. Tégy bátran hát...” (Madách Imre)

12.C Utánam honvágygal tekintenének az ajtók mind, és mind a pitvarok, Szeretnék mindent, mindent magammal vinni. És mégis mindent itt hagyok.” (Reményik Sándor)

12.D Útjaink százfelé válnak, de szívünk egy célért dobog, Nekivágunk a küzdelmes mának, és épít karunk egy szebb holnapot...” (Arany János)

Végezetül: az ajtó bezárul mögöttetek, a látás formálására kapott idő véget ér, és a bennetek felhalmozott értékekről hétfőtől kezdve számot kell adnotok. Kedves Diákjaink! Isten áldjon benneteket az érettségi óráiban, a felvételi ponthatár meghúzásának perceiben, és életetek értékes évtizedeiben!

Ne feledjétek: ajtó, látás, elkötelezettség! Isten áldjon benneteket!

Ábrám Tíbor

Diákotthoni ballagás

Minden évben izgalommal várt nap a diákotthon életében a ballagás napja. A most búcsúzóik jól emlékeznek még, mennyire várták, hogy egyszer ők vonuljanak végig a tiszteletükre virágba borult folyosókon, társaik sorfala között.

Ezen a napon egy kis közösség ünnepelte a végzős diákokat. Vizsgáik kezdete előtt megállhatott velünk egy kicsit az idő teret adva az emlékeknek. S ha végig tekintetünk a ballagató diákokon észrevehettük, mennyi közös élmény köti őket össze búcsúzó társaikkal és milyen megtiszteltetés most itt állni mellettük.

Délután hatkor minden készen állt az ünnepeésre. Drizner Bettina végzős tanuló intézett néhány szót az itt maradó kollégistákhoz. Tóth Árpád szavaival búcsúzott diáktársaiktól:

*„Boldog látványt kíván néktek dalom,
Szép volt a múlt, várjon ragyogva rátok
Még szebb jövő, még dúsabb jutalom,
S ezek között, bár szerény fény gyanánt ég,
Szeretetünk is hadd legyen ajándék.”*

Ez után a ballagató tanulók adták át az útravaló ajándékokat: virágot, fényképet, ballagó batyut és Pál apostol életéről szóló könyvecskét.

Ballagási dalokat énekelve indult a menet. Az Igazgató Urat, diákotthonunk vezetőjét, és a nevelőtanárokat kísérő diákokkal az élen. Külön öröm volt számunkra, hogy az iskola vezetése és az osztályfőnökök is eljöttek az ünnepségre. A feldíszített folyosók bejárása után az imateremben vette kezdetét a ballagók tiszteletére összeállított műsor. A diákotthon tehetséges tanulói verssel, prózával,

zenei produkciókkal, áldással köszöntek el diáktársaiktól. A műsorban szereplő diákok: Várfalvy Mercédesz zongora, Nyitrai Barbara vers, Szabó Melinda és Juhász Eszter fuvola duó, Taracközi Gerzson, próza, Papi Márk zongora, Horkay László próza, Juhász Balázs, Gaganetz Dániel saxszofon darab kísérettel, Mádi Bálint gitárszóló és Cziczlavicz Réka áldás mondása. A tizenegyedikes diákok nevében a kollégium diákpresbitere, Shubert Júlia búcsúzott. A végzősök nevében Eperjesi Gergely gondolatébresztő szavait hallhattuk. Ez után Boda József diákotthonunk vezetője néhány útravaló gondolatot mondott, majd Ábrám Tibor igazgató búcsúzott a diákoktól. Az ünnepség végén a kollégium életében kiemelkedő munkát végző ballagó diákok kaptak könyvjutalmat.

A műsor után közös vacsorán vettek részt a tanárok és végzős diákok. Elbúcsúztak és egyben köszönetet mondtak a konyha dolgozóinak áldozatos munkájukért. Majd a seprő, mint fontos kellék került elő, hogy humoros formában hagyományozódjon át az itt maradó kollégiumlakókra.

Az oldott hangulatban a nevelőtanárok személyre szólóan búcsúztatták diákjaikat: verssel, énekkel, humoros költeménnyel, ígével, vagy felidézett kedves pillanatokkal. A vacsora elfogyasztása után maradt idő beszélgetésre, nosztalgizásra.

S valahol már lélekben az érettségi és az élet felé tekintettek visszatekintő, búcsúzó diákjaink. Sok sikert ehhez az úthoz! Sose csüggedjete és ne feledjétek!

*„...A BÉKESSÉG ISTENE VELETEK LESZ!”
(II. Kor.13:11)*

Szabó Péterné, Andi néni

Búcsúzni nehéz

“Az idő (...)

*túl lassú azoknak, akik várnak,
túl gyors azoknak, akik félnek,
túl hosszú azoknak, akik gyászolnak,
túl rövid azoknak, akik örvendenek.*

*Ám azoknak, akik szeretnek,
az idő nem számít.”*

(Henry Van Dyke)

Nektek hogyan telt a gimnáziumi évek alatt az idő? Túl lassan vagy túl gyorsan? Biztos mindannyian másképp látjátok. Talán veled is előfordult, hogy egy hosszú, véget nem érőnek tűnő matek - vagy bármilyen más - órán szinte számoltad a másodperceket a kicsengőig, de úgy tűnt, azok attól csak még lassabban vánszorognak. Eközben, a melletted ülő talán azon imádkozott, hogy még ne csengessenek ki, és tartson valóban örökké az az óra. Ki tudja.... És itt van ez a nap. A nap, amiről mindenki azt gondolta, hogy soha nem jön el, most mégis itt ültök talpig ünneplőben, tarisznyával a vállatokon.

Ez a négy, öt vagy hat év mégis szinte elrepült. Ennyi idő alatt rengeteg dolog történhet, és történt is veletek. A kérdés: mi az amit a mai napon le tudsz tenni az asztalra? Éltél a neked szánt idővel a Lévyban?

Talán az első meglepetés mindenki számára az éretlen tábor volt. Én még tisztán emlékszem arra az augusztusi napra, amikor először találkoztunk. Ott álltunk az iskolaudvaron kissé megszeppenve, pelyhes, pattanásos kiskamaszokként. Félénken méregettük az új osztálytársainkat, és nehezen hittük, hogy egyszer az idegenekből barátok lesznek, egy közösségé válunk.

Az új arcok mellett, egy új környezetet is meg kellett szoknunk. Végül a kezdeti nehézségek után csak beledültünk. Megtanultuk, hogy a tanárainkat többé nem csókolomozhatjuk, hiszen itt az “Áldás, békesség!” a szó. Aztán Harisnyás Pippiknek és más furcsaságoknak öltözve, táblával a nyakunkban mi is az iskola beavatott tagjainvá váltunk. Az osztályközösségek sokat formálódhattak a Mályi programok, osztálykirándulások és a tavalyi kampány alatt. Ezek mind olyan új emlékekkel és élményekkel gazdagítottak, amelyeket már soha, senki nem vehet el tőletek. Osztálytársak jöttek és mentek, barátságok és szerelmek születtek és törtek össze. De fontos, hogy voltak olyanok is amelyek megmaradtak, és amelyeket reményesség szerint az idő sem fog szétszakítani. Látjátok, a vadide-

genekből induló kis csapat egy igazi közösséggé, egy fajta családdá nőtte ki magát. És ha most körülnéztek, mint egy külső szemlélő, már nem pelyhes, bizonytalan kölyköket látok, hanem magabiztos fiatalokat a felnőtté válás küszöbén, akik készen állnak arra, hogy hivatalosan is éretté váljanak, még ha csak papíron is.

Ám most mégis búcsúzni kell, mégis szerte szét sodor benneteket az élet. Búcsúzni kell a gimnazista évektől, búcsút kell mondani a tanáraitoknak és barátaitoknak, hiszen mindenkit más felé visz majd az útja. Egy utat azonban soha nem szabad elfelejtenetek, és ez az út a Lévyba vezet. Ez az iskola mindig nyitott kapuval és nyitott szívvel fog várni titeket, és ide mindig vissza térhettek. Ti már örökké Lévyas diákok maradtok!

Furcsa szó ez a ballagás. Magába foglalja azt a kettős érzést, amelyet most valamennyien érezhettek. A távozást, és azt a lassú, vissza-visszatekintő, merengő rétvázást, amivel kiléptek a nagybetűs életbe. Ez valaminek a vége, és persze valaminek a kezdete is. Egy új világba csöppentek, ami talán vonzó, de talán ijesztő is egyben. Szabadságot kaptok, de hatalmas felelősség is hárul rátok. Nagy út előtt álltok, csakúgy, mint amikor ide jöttetek, és ahogy akkor sem, most sem tudhatjátok, mit tartogat számotokra ez az út. Ezt csak egy Valaki tudja. És az a Valaki csodás új kalandokat, lehetőségeket és találkozásokat tervezett nektek. Nektek nincs más dolgotok, mint bízni Benne.

De előbb búcsúzni kell. Búcsúzni nehéz. Nehezen mondok nektek búcsút személy szerint én is, és diáktársaim is. Elmentek, és az iskola kevesebb lesz. Négy osztálylyal, de nem csupán osztályokkal, hanem diákokkal, akik mind egytől egyig hiányozni fognak az itt maradtoknak. De hiszem azt, hogy idővel, újra találkozunk, újra találkoztok és együtt fogjátok feleleveníteni az emlékeiteket az itt töltött évekről. Mert a búcsú soha nem végleges, csak ha mi úgy nem döntünk, hogy azzá tesszük.

Szeretnék nektek sok sikert kívánni az érettségihez, és az elöttetek álló élethez. Kívánom, hogy váltsátok valóra az álmaikat, de soha ne felejtsetek el, hogy honnan indultatok.

Végül Madách Imre szavaival búcsúzom tőletek:

“Jegyezd meg jól, de ne csüggedj soha, remény, csalódás, küzdelem, bukás, s írig tartó versenyfutás. Keresni mindig a jót, a szépet, s meg nem találni – ez az élet.”

Áldás békesség! Isten veletek!

Zákány Gabriella

Hányféle találkozás

*“Hányféle találkozás, Istenem,
együttlét, különválás, búcsuzás!
Hullám hullámmal, virág a virágtól
szélcsendben, szélben
mozdúlva, mozdulatlanul
hány és hányféle színeváltozás,
a múlandó s a múlhatatlan
hányféle helycseréje!”*

Tisztelt Igazgatóúr, Kedves Tanáraink, Szeretett Szüleink, Diáktársaink!

A búcsúzó évfolyam nevében valóban elhangozhat a sóhajszerű Pilinszky János kérdése: Hányféle találkozás? Hiszen számunkra is éppen így kezdődött minden itt, a Lévyban. Találkoztunk. Néhány évvel ezelőtt, amikor idekerültünk. Először sétáltunk a ma már jól ismert folyosókon, először léptünk be az osztálytermünkbe, először elegyedtünk beszélgetésbe egymással, először ismerkedtünk Tanárainkkal, Tanárnőinkkel. Milyen kár, hogy nem lehet többé először! Azóta eltelt pár év. Az osztálytársakból barátok lettek, olyanok, akikkel sokszor bármi-re képesnek éreztük magunkat, akinek bármit elmondhattunk, akikkel már-már elválaszthatatlanok lettünk. Osztályunk csapattá formálódott, a folyosók, termek emlékek színtereivé váltak. Megannyi közös pillanat köt már minket az iskolánkhöz. Az első napok, a mályis alkalmak, az avatás, a kampány, a kirándulások, de már ezek közé sorolhatjuk az őszi szalagavatónkat is. Csodás éveink csak úgy repültek. Észre se vettük, és már minden megváltozott. Felcseperedtünk. Felmerülhet bennünk a kérdés: Mikor múltam el gyerekek lenni? A sok élmény, a hétköznapi történései formáltak minket azzá, akik mostanra lettünk, és az együtt töltött idő fűzött minket össze lévayssá. Mindeközben szembetalálkozhattunk talán önmagunkkal is, ahogy fokozatosan változtunk.

Diáktársaim! Valószínűleg egyetértetek velem, amikor azt mondom, ez a tizenkettedikes évünk különösen meghatározó volt, hiszen az utolsó közös, jelentős alkalomhoz érkeztünk el. Éreztük, sőt tudtuk, hogy nemsokára véget ér ez az időszak is, hogy már nem sokat sütkérezhetünk az udvaron, ebédelhetünk a menzán, üldögélhetünk a könyvtárban vagy órákon. Mert minden találkozás kissé keserű, hiszen magában hordozza az elválás pillanatát. Mi éppen most értünk el ehhez a pillanathoz. Ahogy itt állunk, az újabb és eddigi életünk legjelentősebb változása

küszöbén, mégis jó visszapillantani. Felidézni a legszebb emlékeinket, mikor együtt neveltünk - olykor önfeledten, olykor fáradtan, olykor csendesesen, olykor végtelenül, olykor könnyesen. Kosztolányi azt kérde egyik versében, hogy „Akarsz-e játszani?” - én pedig arra kérlek titeket, hogy akarjunk még egy kicsit játszani. Még talán utoljára, ezen a hamarosan beköszöntő nyáron legyünk igazán gyerekek, legyünk még lévays diákok!

Kedves Tanáraink! Hálásak vagyunk, hogy valamenyien kísérték, vezettek minket kacskaringós útjainkon, amelyek talán még mostanra sem egyenesedtek ki teljesen. Reméljük, szép emlékekben őriznek meg minket. Külön köszönetet kell, hogy mondjunk osztályfőnökeinknek, Lenkei Éva, Rónyai Krisztina, Gecse Angéla és Pallagi Andrea tanárnőnek, akik mindig segítettek, miközben próbálták belőlünk kihozni a maximumot, akiknek bármikor kiönthettük a szívünket, és akik mindig megbocsátották, ha rossz útra tévedtünk.

Drága Szüleink, Nagyszüleink! Hatalmas köszönet van a szívünkben. Ti voltatok azok, akik szinte feltétel nélkül, mindig támogattok minket, mellettünk álltatok. Ugyanakkor biztosak vagyunk abban, hogy így marad ez ezután is, hiszen örökké a kicsi lányaitok, fiai, unokáitok leszünk.

Végezetül az iskola vezetőségének és minden dolgozójának kell köszönetet mondanunk, mert lehetővé tették számunkra az itt tanulást, és hozzájárultak ahhoz, hogy felejthetetlen éveket tölthessünk el a Lévy falai között.

Most tehát elbúcsúzunk, de ez nem jelenti azt, hogy nem fogunk rövidesen visszatérni kedves iskolánkba, ahol tudjuk, mindig megőrülnek majd nekünk, ahova bátran fordulhatunk, ha segítségre van szükségünk, illetve ahol elbűszkélkedhetünk eredményeinkkel. Egy barátom nemrégiben azt mondta, szerinte az a legszebb az életben, hogy véges, és azt hiszem, egyetértek vele. Nem csak abban az értelemben, hogy az életünknek egyszer valóban vége lesz, hanem hogy életünkben végpontokkal lezárható szakaszok vannak. Ezek teszik olyan csodálatossá, hogy a találkozások ugyan búcsúval végződnek, ám ezek a búcsúk nem örökre szólnak.

Végezetül álljon itt a Zsoltár 32,8: „Bölcsé teszlek és megtanítlak téged az útra, a melyen járj; szememmel tanácsollak téged.”

Korsós Noémi

12. A

Most pedig eljött a búcsú ideje

(Még nem, de majdnem) az utolsó szó jogán... a 12. a osztálynak szeretettel!

Miután az állandó heteseink, Judit és Áron jelentették, hogy mindenki jelen van, és az utolsó osztályfőnöki órára készen áll, jelentem, én is készen állok, hogy ilyen formán utoljára szóljak hozzátok. Mondandóm első fele a köszönetről, második fele a búcsúzásról szól majd.

Először is köszönetet mondok nektek, hiszen először és egyben talán utoljára tapasztalhattam meg azt, hogy milyen 6 évig osztályfőnökének lenni egy csapatnak. Veletek ugyanis majdnem pontosan 6 évvel ezelőtt, májusban találkoztunk először. Akkor 28 kis hatodikos jött be a Lévy F 1-es termébe, és azt ígértem, hogy azon leszek minden erőmmel, hogy ennyi embert eljuttassak a sikeres érettségig. Szóval már akkor tudtokra hoztam, hogy én hat évre tervezek, ennyi időben gondolkodom. Ezalatt számos könnyebb-nehezebb helyzetben jutottunk túl, megfogyatkoztunk, majd megszorodtunk, miközben egyre jobban megismertük és elfogadtuk egymást. Bár nem volt mindig zökkenőmentes az együttműködésünk, a közös gondolkodásunk, mára biztosan állíthatom, hogy mi, 28+1-en, értjük egymást szinte már egy-egy pillantásból, fél gesztusból, sőt már-már azt is tudjuk előre, mire ki és hogyan reagál majd. Azaz: Mindannyian viszünk sok mindent e közösség tagjaiból magunkkal, és ezért mindannyiótokat köszönet illet. Hálás vagyok az együtt töltött időért, a közös emlékezetes tevékenységeinkért, pl. kenyérlángos sütése az erdei iskolában Jósvafőn, a meghatározó vagy éppen mellékes, ám felejtethetetlen momentumokért, pl. a dunai sárkányhajózás, a kampányfilm forgatási jelenetei. Bízom benne, Ti hasonlóan érezték.

Most pedig eljött a búcsú ideje – bár tudjuk, a végső csak az érettségi bankettel következik el. Egyik kedvenc íróm, Márai szavaival egyetértve szeretnék tőletek elbúcsúzni. Ő többek között azt írja, hogy az ifjúságtól vidáman, derűsen kell elbúcsúzni, nem könnyekkel. Örülni kell annak, hogy idáig eljutottunk, emlékezetes dolgokat élhettünk meg együtt, azaz lehet bennünk/bennetek egy kis fellélegzés. Mindez persze nem jelenti sem azt, hogy nem hatódhatunk meg az ünnepi pillanattól, sem azt, hogy nem fontos, ami végérvényesen elmúlt, sem pedig azt, hogy nem lehet mindenkiben egy kis félsz vagy bizonytalanság a ma még ismeretlen jövőt illetően. Valóban nem tudjuk, kiből, mikor, mi lesz, a kitűzött célokat eléritek, elérjük-e, mégis az a legfontosabb, hogy legyenek értelmes célok az életünkben, és higgyünk abban, hogy ezek elérésére fel vagyunk vértelve a Lévy, a 12. a osztály tagjai és az itt tanító pedagógusoknak (is) köszönhetően. Ezért is kértem tőletek a 10 évre szóló bakancslistát, amiket eltettem, hogy majd szembesítsek vele Titeket.

Tudjátok azt is, hogy valamiféle személyes emlékeket kértem és kaptam tőletek a ballagás alkalmából. Annyira egy hullámhosszra kerültünk, hogy ahogy Ti nekem a fényképek mellé egy-egy idézetet és/vagy kedves szavakat írtatok, én is hasonló módon készültem erre az elköszönésre. Nem üdvözlő vagy ígés kártyát, nem is divatos hűtőmágnest, hanem felragasztható matricákra testhez álló idézeteket kerestem, amiket most egyesével kiosztok, miközben egy-egy megjegyzést is fűzök hozzá. Azt remélem, az érintettek és valamennyien értitek majd, kinek mi miért szól. Fogadjátok ezeket tőlem mint valamiféle „elbocsátó szép üzenet”.

Legvégül hadd búcsúzzak tőletek Assisi Szent Ferenc imájával, amely remélhetőleg nemcsak nekem, hanem valamennyiőtöknek általános érvényű, mégis személyes fohászt és egyben örökérvényű igazságot fogalmaz meg útravalóul:

Uram!

*Tégy engem a Te békéd eszközévé,
hogy ahol gyűlölet van, oda szeretetet vigyek,
hol sérelem, oda megbocsájtást,
ahol széthúzás, oda egyetértést,
ahol tévedés, oda igazságot,
ahol kétség, oda hitet,
ahol kétségbeesés, oda reményt,
ahol sötétség, oda világosságot,
ahol szomorúság, oda örömet.*

*Hogy ne vigaszt keressek,
hanem vigasztaljak,
hogy ne megértést keressek,
hanem másokat értsek meg,
hogy ne engem szeressenek,
hanem szeretetet nyújtsak.*

*Mert amikor adunk, akkor kapunk,
mikor megbocsájtunk, nyerünk bocsánatot,
mikor meghalunk, születünk meg az örökkévalóságra!*

Amen.

Lenkei Éva

12. A osztály, osztályfőnök: Lenkei Éva

Arnóczki Anett

Bényei Bálint

Bódis Dániel

Dubei Debóra

Gaál Anna

Galajda Edina

Hegedűs Beatrix

Izrael Noel

Juhász Alexandra

Kiss Zsannett

Komjáti Ákos

Konyba Áron

Kovács Zita

Lantos Balázs

László Levente

Nagy Krisztián

Oláh Ádám

Petrasovszky Berta

Radeleczki Balázs

Süttő Enikő

Szabó Judit

Szilágyi Adrienn

Taskó Luca

Terpák Mihály

Timkó András

Tokodi Konrád

Tresánszki Mónika

Váczi Áron

12. B

Ami még kimaradt

Ez az első utolsó osztályfőnöki órám. Talán tapasztalatok már, hogy az első dolgok mindig mély emlékeket hagynak bennünk, sokkal mélyebbeket, mint a sokadikak.

Nem tudnám megmondani, mi volt a legszebb vagy a legrosszabb élményem veletek a sok-sok együtt megélt dolog közül, de a legtisztábban arra az órára emlékszem, amikor bejelentettem nektek, hogy elvállalom a 8.b osztályfőnökségét. Nagy öröm és nem kis bizonytalanság kísértett hatalmába... Emlékszem az örömteli és várakozásteljes arcotokra.

Most négy év elteltével körbenézek ismét: komoly, megilletődött tekinteteket látok (még a fiúk arcán is) és ami a legfontosabb számomra, hogy érzem a bizalmatokat és a szereteteteket. Belenéztem a tarisznyába: alig telt el 1 óra, hogy megkaptuk, de a kicsi, kis pogácsa már össze is morzsolódott, amit útravalóul tettek be. Szeretném, hogy amit igyekeztem átadni nektek, sok-sok évre megmaradna, na nem a tarisznyában, hanem a szívetekben: mégpedig a szeretet, az elfogadás, a megértés és a segíteni akarás.

Sohase felejtétek el, hogy a szeretet türelmes, jóságos, a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.

Nem írom le miből idéztem, biztos tudjátok.

Sok szeretettel: osztályfőnökök

Rónyai Krisztina

12. B osztály, osztályfőnök: Rónyai Krisztina

Babik Barbara

Balázs Fédra

Benkő Brigitta

Bibari Melinda

Bori Levente

Bukovenszki Ádám

Burinda Créta

Czágány Viktória

Csukó Dorottya

Dienes Dalma

Erdős Fanni

Gál Dorottya

Cuba Pál

Hájer Dániel

Kékedi Teodóra

Kondi Emese

Mellik Csenge

Nagy Boglárka

Ráki Tamás Jonatán

Repka Orsolya

Sipos Áron József

Szép Zsuzsanna Bettina

Szilágyi Márk

Szuhai Eszter

Tarackközi Anna

Süttö Enikő

Ujaczki András Máté

Vajas Kitti

Zöld Emese

12. C

Tekintetem a hegyekre emelem

Kedves 12. C osztály!

„Minden óriás hegy vagy hegyvidék önálló, külön kis világ. Mire felmegyünk rá, mire megmásszuk, szinte megjárjuk az utat a trópusoktól vagy a mérsékelt övtől a sarkvidékig.” /Rockenbauer Pál/

2011-ben 34 önálló, kis hegyből létrejött egy hegységrendszer, melynek keletkezését vulkánok, gyűrődések, vetődések jellemezték. A kialakult hegyvonulat bővelkedett nyersanyagokban, számtalan természeti csodában: hófödte csúcokban, gleccserekben, meredek sziklafalakban, vízésekben, tiszta vízű tengerszemekben, erdőkben. (Mindenki megnézheti a Mályiban kiválasztott képet.)

Ez a változatos táj tette izgalmassá az út bizonyos szakaszait: az éretlen tábor, a Mályi programokat, az osztálykirándulásokat, a kampányt, a szalagavatót, a szerenádöt.

Ne feledjétek, hogy a hegy Isten lakhelye, ahol áldást, megnyugvást kapunk, erőt meríthetünk és csodát találunk.

Ha megtorpantok utatokon, miközben keresitek az igazi helyeteket, közösségeket, célotokat, forduljatok a

hegyek felé, mert onnan jön a segítség, a bátorítás.

Miközben saját életetek hegyén zarándokoltok emlékeztetek a 121. zsoltár szavaira:

„Tekintetem a hegyekre emelem: Honnan jön segítségem? Segítségem az Úrtól jön, aki az eget és a földet alkotta. Nem engedi, hogy lábad megtántorodjék, nem szunnyad őriződ. ... Az Úr a te őriződ, az Úr a te oltalmad jobb kezed felől. Nem árt neked nappal a nap, sem éjjel a hold. Az Úr megőrzi téged minden bajtól, megőrzi életedet. Megőrzi az Úr jártodban-keltedben, most és mindenkor.”

Gecse Angéla

12. C osztály, osztályfőnök: Gecse Angéla

Baintner Balázs

Birtha Ábel

Czíkó Györgyi

Drizner Bettina Dalma

Egerszegi Richárd

Farkas Fanni

Galyas Ferenc

Hojdák Zsuzsa

Horvay Andrea

Hudák Mercédesz

Jubász Klaudia

Kiss Anna Zsófia

Korsós Noémi

Kővári Lejla

Kurucz Zoltán

Lábás Ildikó

Madarász Debóra

Medgyes Dániel Tamás

Molnár Bella

Molnár Máté

Molnár Máté

Nagy Enikő

Oláh Henrietta Anna

Pongó Orsófy

Rácz Annamária

Seres Adrienn

Szabó Cergehly

Szele Eszter Teréz

Sztternai Ákos Tamás

Takács Fruzsina

Takács Gábor Dávid

Ujjfalsi Alexandra

Veres Eszter

Zsofnyák Eszter

12. D

Találjátok meg Istenben

Kedves Lányok, kedves Fiúk, kedves Első Osztályom!
Leírok Nektek egy tanulságos történetet, amit szeretném, ha elvinnétek magatokkal.

Egy ember mesélte egyszer: Évekig neurotikus voltam. Ideges voltam, depressziós és önző. Mindenki azt hajtogatta, hogy milyen neurotikus vagyok.

Én persze nehezteltem rájuk, bár beláttam, hogy igazuk van, és meg akartam változni. De sehogy sem sikerült, bármennyire is akartam.

Leginkább az fájt, hogy a legjobb barátom is azt hajtogatta, hogy milyen neurotikus vagyok. És ő is állandóan arra kért, hogy változzam meg. Vele is egyetértettem, bár rá nem tudtam neheztelni. Erőtlennek és csapdába zártnak éreztem magam.

Egyszer azonban így szól hozzám a barátom: Ne változz meg! Maradj olyan, amilyen vagy! Igazán nem számít, hogy megváltozol-e vagy sem. Én úgy szeretlek, amilyen vagy, nem tudlak nem szeretni. Olyanok voltak ezek a szavak a fülemnek, mint a legkedvesebb muzsikaszó! Ne változz! Ne változz! Szeretlek!

Görkseim fellazultak. Életre keltem. És, igen, csodák-csodája, megváltoztam! Most már tudom, hogy addig nem tudtam volna megváltozni, amíg nem találok valakit, aki szeretett engem, függetlenül attól, hogy megváltozom-e, vagy sem.

Emberek nem tudnak bennünket mindig ilyen elfogadóan szeretni, de az Úristen felette van minden emberi értelemnek, emberi szeretetnek. Ő úgy szeret bennünket, ahogyan vagyunk, amilyenek vagyunk. Ez a szeretet független attól, hogy milyen lett az érettségi eredménye és mi

más nagyszerű dolgot tudunk az életünkben felmutatni. Az Úristen önmagunk miatt szeret minket. Ez a szeretet az, ami igazán változásra készíthet bennünket.

A kérdés azonban az, hogy vajon gyönyörködni tud-e az életünkben, vagy szomorkodik a döntéseink miatt.

Kívánom, hogy tudjatok úgy élni, hogy Isten gyönyörködjön az életetek felett. Kívánom, hogy tudjatok az életben is olyan életrevalók lenni, mint amilyenek sokszor itt a Lévyban voltatok. Kívánom, hogy küzdeni tudjatok, mint ahogyan – sokszor bosszúságomra – a magatok igazáért itt küzdöttetek. Küzdeni tudjatok, de a jóért tudjatok küzdeni, akkor is, ha az nem a Ti igazatok. Kívánom, hogy tudjatok bölcsen élni a lehetőségekkel és tisztességes emberként tenni sok jót ezért a teremtett világért. Kívánom, hogy ne a következményektől való félelem döntse el benneteket, hogy tisztességesek vagytok-e vagy sem, hanem a tisztesség értékéért szóljatok és viselkedjete tisztességesen. Kívánom, hogy tudjátok megvalósítani az az álmot, amit az Úristen már életetek kezdetén megálmodott felőletek. Tudom, hogy Istennek terve van Veletek, egyen egyenként. Kívánom, hogy mindnyájan megtaláljátok Istenben önmagotokat.

Sok harc, tanulság van mögöttünk, de mégis leírhatom, hogy sokat tanultam én magam is Tőletek, Általatok. Remélem Ti is sok értéket, tanulságot vizstek el innen a Lévyból magatokkal. Furcsa, hogy már nem vagytok itt. Furcsa, hogy nincs kikért aggódnom; nincs kikre odafigyelnem. Furcsa, ezért nem akarom elengedni ezt az érzést. Nem akarok nem gondolni rátok. Imáimban hordozlak benneteket, és hiszem, találkozunk még ebben az életben egymással.

Pallagi Andrea

12. D osztály, osztályfőnök: Pallagi Andrea

Babina Nándor

Bányai László

Dezső Dávid

Dobos Dalma

Farkas Vanessza

Fazekas Csongor

Horkay Dávid

Kacsádi Viktória

Kis Egon

Kondi István

Kovács Bianka

Madarász Laura

Mészár Katalin

Mészáros Attila

Mészáros Fanni

Molnár Dávid

Najšli Vivien

Nyitrai Barbara Kitti

Orosz Viktor

Pócsi Ákos

Polgár Orsolya

Salamon Fruzsina

Sebők Bianka

Szabó Créta

Szilágyi Kristóf

Szöllösi Krisztina

Vadicska Tamás

Vas István

Verbinyecz Henrietta

Vigh Tünde

A Tiszáninneri Református Egyházkerület díjazottjai

*Lévy kiválósága díjasok
(Pro Exellentia)*

*Lévy közösségi díjasok
(Pro Scola et communitate)*